

Sygn. akt II Ca 1312/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 13 września 2013 r., sygn. akt III C 932/12 upr.

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 września 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. W. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 159 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty (I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 30 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany i zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę, poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy pozostawieniu temuż Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach związanych z postępowaniem apelacyjnym.

Apelujący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 479¹ k.p.c. w zw. z art. 479^{1a} kpc poprzez nieprzekazanie niniejszej sprawy do rozpoznawania Sądowi Gospodarczemu, w trybie właściwym dla postępowań gospodarczych, w momencie gdy spór toczył się między przedsiębiorcami, a do zawarcia transakcji doszło w związku z prowadzeniem przez strony działalności gospodarczej – co skutkowało niestosowaniem rygorów przewidzianych dla postępowania w sprawach gospodarczych, w tym dot. prekluzji dowodowej określonej w art. 479¹² k.p.c.,

- art. 233 1 k.p.c. przez uznanie dowodu z przesłuchania powoda oraz świadka M. D., w części dot. okoliczności uszkodzenia obuwia marki N., jako wiarygodnych, podczas gdy stoją one w sprzeczności z zeznaniami świadka J. J. oraz ze sporządzoną przez niego opinią z dnia 18 listopada 2011 roku, wskazującymi w sposób jednoznaczny, iż do uszkodzenia przedmiotowego obuwia doszło na skutek uszkodzenia mechanicznego z przyczyn leżących po stronie powoda, a nie jak twierdzi strona powodowa w wyniku wady tkwiącej w produkcie, przyjęcie, iż pozwana dowodem z zeznań świadka J. J. nie wykazała swoich twierdzeń stanowiących podstawę żądania oddalenia powództwa.

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

art. 32 ust 1 i art. 45 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie prawa do bezstronnego sądu oraz zasady równego traktowania stron na skutek dopuszczenia przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania świadka M. D. mimo, iż wniosek o przesłuchanie tego świadka zgodnie z brzmieniem art. 505 k.p.c. był spóźniony i nie wystąpiły w niniejszej sprawie okoliczności enumeratywnie wymienione w art. 505 k.p.c., które pozwalały na dopuszczenie tego wniosku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadną, albowiem Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu i ze skutkiem o jakich mowa w art. 386 § 4 kpc.

Przede wszystkim pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia wymogów art. 328 § 2 kpc. Przepis ten głosi, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Jedynie uzasadnienie spełniające takie wymogi umożliwi Sądowi odwoławczemu dokonanie właściwej kontroli instancyjnej. W sytuacji zaś, gdy braki w uzasadnieniu uniemożliwiają odczytanie motywów rozstrzygnięcia, to okoliczność taka jest wystarczającym powodem uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07).

W tym kontekście uwypuklenia wymaga, że Sąd pierwszej instancji, jakkolwiek dokonał ustaleń faktycznych, to jednak nie wskazał żadnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia i nie zawarł w tym zakresie żadnych wyjaśnień. Jedyny przepis prawa jaki został powołany w rozważaniach Sądu, to art. 98 kpc, regulujący rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Powyższe zaniechanie jest tym bardziej ważkie w świetle twierdzeń pozwanego, zawartych już w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, gdzie wywodzono, że transakcja sprzedaży przedmiotowego obuwia odbywała się pomiędzy przedsiębiorcami i stąd sprawa winna zostać rozpoznana przez sąd gospodarczy (o czym jeszcze w dalszej części niniejszych rozważań).

Istotniejszym jest i w pierwszej kolejności wymaga rozważenia jaki podmiot jest powodem w rozpoznawanej sprawie.

W pozwie powód został określony jako (...) J. W., M., tymczasem Sąd Rejonowy uznał, że powodem w sprawie jest J. W..

To pierwsze określenie powoda jest tożsame z identyfikacją nabywcy w fakturze VAT (...) z dnia 24 października 2011 roku, obejmującej nabycie między innymi spornego obuwia. Co więcej J. W. w treści e-maila z dnia 15 listopada 2011 roku, którego wydruk został dołączony do sprzeciwu od nakazu zapłaty, wskazywał, że jest prezesem klubu tenisowego i nauczycielem WF.

Szczególnie ta ostatnia okoliczność winna być zbadana w kontekście określenia strony powodowej.

Należy, bowiem wyjaśnić i rozważyć czy skrót (...) nie oznacza uczniowskiego klubu sportowego o tej nazwie.

Może to mieć znaczenie dla sprawy z tego względu, że zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 roku o sporcie działalność sportowa jest prowadzona w szczególności w formie klubu sportowego, który działa jako osoba prawna. Stosownie do art. 4 ust. 1 i 2 tej ustawy szczególnym rodzajem klubu sportowego jest uczniowski klub sportowy, który działa na zasadach przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z 2003 r. Nr 96, poz. 874, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 766), z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji.

W razie, więc potwierdzenia tej okoliczności ów uczniowski klub sportowy, posiadając status osoby prawnej, samodzielnie występuje w obrocie prawnym i nie może być utożsamiany z osobą J. W., jak to ma miejsce w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą.

Taki klub sportowy nie będzie miał także statusu konsumenta, w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności ustali, jaki podmiot jest w sprawie powodem.

Koniecznym będzie także ustalenie, w świetle opisanej powyżej faktury, jaki podmiot jest nabywcą przedmiotowego obuwia, co także ma wpływ na reżim odpowiedzialności za jego wady.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego zawartych w apelacji wskazać jedynie trzeba, że w obecnym stanie sprawy nie jest możliwe przesądzenie, czy doszło do ewentualne naruszenia funkcjonalnej właściwości sądu oraz przepisów kpc, regulujących to postępowanie w sprawach gospodarczych.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 4 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 2 kpc.